

בית הנשיא
מחלקת דוברות

יום שלישי, כ"ו בתמוז תשפ"א, 6 ביולי 2021

מכתב הפרידה של נשיא המדינה ראובן (רובי) ריבלין אל מחליפו הנשיא יצחק הרצוג

מכובדי נשיא מדינת ישראל, האמת היא, שאני קצת מקנא בך. בעוד זמן קצר תגלה, איזו זכות אדירה נפלה בחלקך. בשבע השנים הבאות אתה תפגוש את אזרחיות ואזרחי מדינת ישראל. אומר לך כבר עכשיו, אתה תרצה לחבק אותם, את כולם. תרצה לבכות איתם ולצחוק איתם. תתרגש איתם. אתה תגלה פתאום, אני בטוח שאתה מרגיש שאתה כבר יודע אחרי שנים של עשייה ציבורית, אבל האמן לי - אינך יודע עדיין באמת - איזו מדינה נהדרת יש לנו ואיזה אנשים נפלאים חיים בנינו. והם, כולם, ייכנסו לך אל תוך הלב ולא יצאו ממנו אף פעם. לעולם. בין השבטים, בצל המחלוקות והסעעים, תמצא אנשים אמיצים שלא מדברים על "יחיד", הם פשוט חיים אותו.

יום יום ושעה שעה. בביתם שלהם, במקומות העבודה שלהם, בחזון שלהם, בחלומות, במשפחה. חילוניים עם חרדים, ימנים עם שמאלנים, יהודים וערבים, ותיקים ועולים, דתיים ומסורתיים, צעירים וזקנים. בני כל הדתות, המגזרים והעדות. כולם, ישראלים וישראליות. יפים, מאירי עיניים ורחבי לב. ואיזה לב יש להם, חבל על הזמן. אנשים ונשים שהיו לי בשבע השנים האחרונות לתקווה. תקווה ישראלית, כך קראתי לה, ואני בטוח שגם אתה תמשיך ותקרא לה כך כי הם נתנו לי תקווה, שכל כולה הייתה ישראלית. הם היו לי למפרש הלבן באופק. ובעצם, נשיאנו היקר, הם האופק. תמצא אותם בעיר ובכפר, בבתי החולים, בצבא, באוניברסיטאות, במשטרה, בגני הילדים, ובבתי הספר, בערים, בקיבוצים וביישובי הספר. ברחוב! אפילו לא תצטרך לחפש. הם יהיו שם תמיד, ברגעים שמחים, ברגעים הכי קשים וכשיתרגשו עלינו סערות. ואתה יודע איך זה, כאן, הסערות מתרגשות תמיד.

יהיו לילות בהם שנתך תנדוד. אל המחשבות יחזרו החיילים שפגשת במחסום, או בקווי הגבול; החייל הבודד שלא ראה את אימא שלו כבר חצי שנה ואתה כל כך שמח כשהוא מגיע אל ליל הסדר במשכן הנשיא; אל העולים החדשים שרק הגיעו, באמצע הטירוף של מגפת הקורונה; אל הילד שפגשת בבית החולים "גהה", רק בן שתיים עשרה וסיפר לך שהוא בדיכאון. דיכאון אמיתי, קליני. מה אתו? הוא מרגיש יותר טוב? הוא כבר השתחרר?; אל יונתן לוי, הפצוע הכי קשה ממלחמת לבנון השנייה. מה יהיה עם יונתן, תגיד לעצמך ומה עם אימא שלו, שמטפלת בו במסירות כזו, מה עם רחלי באמת? ויוסי שישמן שלי, הקצין המופלא שמחקתי לו את הרישום הפלילי ויצא לדרך חדשה, הוא יהיה בסדר נכון? ואיך מסתדרת לארין בתו של השוטר זידאן סיף מהכפר יאנוח, שנפל בקרב עם מחבלים בבית כנסת בירושלים. היא הייתה רק בת ארבעה חודשים כשאבא שלה נפל. שש שנים עברו מאז, ומה איתה, היא וודאי כבר עולה לכיתה א'.

תביט בתמונות של אורון והדר. כן, שנתך תנדוד. אל המחשבות על רון ארד. אל הנעדרים, אל המשפחות השכולות. הלב ישבר ויתמלא וישבר ויהלום את סיפור חייה של האומה הזו כפי שהלם ליבי. פעמים אינסוף, יגאה ליבך מגאווה. כל כך הרבה סיבות לגאווה יש לנשיא במדינה הזאת. גם אז, מתוך שמחת ההתרגשות, לא תוכל לעצום עין. ההתרגשות מול היבול המתפקע בשדות, מהפיתוח, מההמצאה המדעית, מההתקדמות ברפואה, במחקר, בספורט.

**בית הנשיא
מחלקת דוברות**

ההתרגשות לאחר מפגש עם קשישה בת תשעים שעדיין מתנדבת, עם עוד צעיר ששבר את תקרת הזכוכית. כשתחזה במשפחות הנערים, מגישות שנה אחר שנה את הפרס לאחדות ישראל. הכול ירגש אותך פתאום. לומדי התורה, ולצידם החורשים באדמה. חרושי הקמטים מיובלי הידיים. שורדי השואה, גיבורי התקומה. מובילי המאבק באלימות נגד נשים.

וזו היא רק רשימה חלקית. כל כך חלקית, יקירי. תופתע. תתאהב. תתגאה. תיקח ללב. תנסה לעשות הכול כדי שיהיה להם יותר טוב, יותר קל. תפעל למענם ללא הרף, ובאהבה. הרבה פעמים, בנסיעות, במפגשים, חשבתי לעצמי, שהתואר "האזרח מספר אחת" נולד פשוט מפני שזהו העם מספר אחד. היום, אני בטוח.

לחייך אדוני הנשיא,
לחיי העם הזה.
יחי נשיא מדינת ישראל ה-11.
תחי מדינת ישראל.

שלך תמיד,

רובי.